

Spookhuis

PETRALOUISE MURIS

© Spookhuis
voorlees en leesboek
geschreven en geïllustreerd:
PetraLouise Muris.
8 jaar en ouder.

Bladzij	Hoofdstuk
3	1 Gestolen sommen.
7	2 Iedereen pest Allegonda.
10	3 Oma past op, maar wat doet Allegonda?
15	4 Huilende kinderen en brand in de keuken.
20	5 Loeiende sirenes.
23	6 Toch een heks.

HOOFDSTUK 1 GESTOLEN SOMMEN.

Alle kinderen rekenen als er op de deur van het klaslokaal geklopt wordt.

'Kom binnen!' roept meester Versluis.

De deur kraakt en piept als die langzaam open gaat.

De kinderen zijn plotseling afgeleid door de knarsende deur, alle ogen zijn op de deur gericht.

Waarom komt er niemand binnen?

Meester Versluis staat op.

Hij twijfelt: 'wat vreemd, er werd toch op de deur geklopt?'

Hij kijkt in de gang en fluistert: 'niemand, er is niemand in de gang. Niets te zien, er werd toch op de deur geklopt? Raar...er is niemand in de gang.'

Hij zegt luid: 'gaan jullie maar door met jullie rekenwerk. Er is niets aan de hand.'

Meester Versluis zit net, als er weer op de deur gebonsd wordt.

'Binnen!' roept hij. Hij kijkt naar de deur die weer knarsend open gaat.

Weer kijken alle kinderen naar de deur.

'Kom je binnen of niet!' roept meester Versluis boos.

De kinderen giechelen.

Nu gaat de deur weer langzaam piepend dicht.

'Nou zeg, wat is dat!'

De meester staat op en rent naar de deur.

Hij zwaait de deur open.

De kinderen giechelen omdat zij het eng vinden.

'Kom maar binnen, ben jij te bang om binnen te komen?' vraagt de meester.

Hij staat met één been in de gang.

De kinderen zien niet tegen wie hun meester praat.
'Het is Sinterklaas.' lacht Rinske.

'Misschien is het een spook.' giechelt Maarten
zenuwachtig.

Alle kinderen worden bang, zij kletsen door elkaar.

'Moet jij hier zijn?' vraagt de meester.

Nu horen de kinderen een meisjesstem.

'Ik moet naar de klas van meester Versluis.
Ik ben nieuw.'

'Aha' jij bent een nieuwe leerling. Kom binnen dan
mag jij jezelf voorstellen.'

De meester stapt de klas in met een zwartharig
meisje in een lange paarse jurk.

'Jij weet al dat ik meester Versluis ben.
Zeg jij maar hoe je heet, dan kunnen wij kennis
maken.'

'Ik heet Allegonda en ik ben een heks.'

'Ik wil jouw achternaam ook weten of is dat soms
Heks?'

'Nee, mijn achternaam is Lisbloem.' zegt
Allegonda.

'Zo, dus jij bent een heks. Ben jij een heks die kan
toveren of eentje die kruidendrankjes maakt?'

Zij zegt: 'een gewone, eentje die kan toveren.'

De meester lacht: 'daar is nog een plekje.

Daar mag jij zitten. Jij zit dichtbij Maarten.

Kijk uit, hij kijkt graag af dat vindt hij makkelijker.'

Allegonda kijkt naar Maarten en gaat rustig zitten.

'Wij maken sommen, hier is een boekje en hier een
schrift. Je krijgt ook een mooie pen.

Laat maar zien wat jij kunt, de sommen hoeven niet
af. Over een kwartier gaan we naar buiten, dan is er
pauze.

Allegonda gaat aan het werk, zij heeft een hekel aan rekenen.

Zij maakt razendsnel haar sommen.

Maarten weet niet of die goed of fout zijn.

Hij kijkt stiekem met één oog in haar schrift.

Hij schrijft snel een paar sommen over.

De meester heeft niets in de gaten, hij let niet op Maarten.

Maarten's hart bonst in zijn keel.

Heeft niemand het gemerkt?

'Tijd!' roept de meester: 'geef de schriften maar hier, ik kijk ze straks na.

Allemaal jullie jassen aandoen.

Rustig op de gang en loop zachtjes naar de speelplaats. Groep zeven is nog aan het werk.'

Alle kinderen staan op en leveren hun schrift in.

Zij gaan rustig en fluisterend naar de speelplaats.

Rinske loopt naar Allegonda toe, zij klopt op haar rug.

'Waarom zeg jij dat jij een heks bent?

Heksen bestaan niet en al helemaal geen die kunnen toveren.'

'Bemoei je met jezelf!' zegt Allegonda bits.

Jij bent een rare griet, jij wordt nooit mijn vriendin.

Doei!

Rinske rent de speelplaats over naar haar vriendinnen.

Daar giebelen en grinniken zij om Allegonda.

Na de pauze zegt meester Versluis: 'ik vind het jammer dat jij jouw sommen niet hebt gemaakt Allegonda.'

'Dan zijn ze gestolen!' roept zij onthutst.

Zij kijkt boos naar Maarten.

'Hij heeft ze gestolen meester, kijk maar in zijn schrift.'

De meester kijkt Allegonda met grote ogen aan.

'Zij hoort niet thuis op onze school,' denkt hij: 'zij is gek.'

Hij zegt: 'Maarten kom eens hier, heb jij afgekeken?'

'Nee hoor, echt niet!'

verweert Maarten zich.

'Wel waar,' schreeuwt

Allegonda: 'laat zien dat schrift!'

Zij krijgen beiden hun schriften.

'Kijken jullie maar goed naar jullie sommen.

Allegonda kijkt in haar schrift. Er staan geen sommen in.

'Dat rot joch!' denkt ze.

Zij prevelt woordjes.

Haar sommen worden langzaam maar zeker zichtbaar in haar schrift.

Maarten heeft zijn schrift alweer op tafel gelegd.

Hij is blij.

'Gelukkig waren die sommen goed.' denkt hij.

Allegonda geeft haar schrift aan meester Versluis.

'U heeft niet goed gekeken meester, kijk hier staan ze.'

Zij loopt lachend naar haar plaats terug.

'Ik vond het al vreemd,' lacht de meester nu ook: 'gestolen, hoe verzin jij het, ha, ha.'

HOOFDSTUK 2 IEDEREEN PEST ALLEGONDA.

Als de school uit is pakt Allegonda haar fiets.

Het is een gewone zwarte omafiets.

‘Ha, ha, wat een stomme fiets,’ schatert Rinske:

‘kijk naar die van mij, ik heb een mooie hè?’

Zij trapt tegen Allegonda’s fiets als zij voorbij rijdt.

‘STOMME HEKS!’ gilt Rinske, zij maakt dat zij weglkomt.

Allegonda schreeuwt terug: ‘het is een doodnormale fiets hoor, niks stoms aan!’

Zij stapt op haar fiets en rijdt achter Maarten aan.

Even later heeft zij hem ingehaald.

‘Waarom kijk jij af? Zo leer je niks! Wacht maar als wij weer moeten rekenen, dan zwaait er wat voor jou!’

‘Hoezo, ik heb niet afgekeken. Wil jij mij soms slaan? Wie neem je daarvoor mee. Ik kan jou best aan hoor!’

‘Echt niet!’ schatert Allegonda.

‘Echt wel suffice meid!’

Maarten gaat harder fietsen maar Allegonda haalt hem weer in.

‘Ik woon in een spookhuis.’ zegt zij ineens.

‘Ha, ha, ik woon er in twee,’ lacht Maarten snerend: ‘spookhuizen bestaan niet. Het is allemaal verzonnen onzin!’

‘Geloof jij mij niet?’

‘Natuurlijk niet, ik geloof ook niet in heksen.’

‘Je mag komen logeren als je wilt.’

‘Oké, ik vraag het aan mijn ouders.

Mogen er nog meer kinderen logeren?’

‘Best,’ lacht Allegonda: ‘in ons huis kun je lekker griezelen.’

‘Dan zal het nog gezellig worden,’ grinnikt Maarten: ‘waar staat dat spookhuis eigenlijk?’

‘De toegang is aan het eind van de Ranonkelweg. Het is voorbij de manege en de boerderij, het is de eerste weg rechts.

Die weg heet het hazenpad die moet je volgen tot aan de knik en dan linksaf.

Dan kom je bij een splitsing, daar moet je weer rechts een pad op en aan het eind ervan staat ons spookhuis.’

‘Dat kan ik niet onthouden hoor! Je moet het maar voor mij opschrijven. Ik ga nou naar huis tot morgen!’

De volgende dag komt Allegonda de klas in.

Meteen krijgt zij rotopmerkingen naar haar hoofd.

‘Daar heb je die rare meid.

Het is een stom kind die hoort niet in ons groepje.

Kijk dan hoe zij eruit ziet in haar soepjurk!’

Allegonda ergert zich maar laat het niet blijken.

Op de speelplaats lopen de meiden joelend achter haar aan. Zij meppen op haar hoofd en trekken aan haar haren en zeggen verschrikkelijke dingen.

Intussen heeft Maarten iedereen over het spookhuis verteld.

Nu komen er ook al jongens achter haar aan.

‘Hé kippenkop, woon jij echt in een spookhuis?’

‘Ja, en wat hebben jullie ervan?’ reageert

Allegonda woest: ‘durven jullie er een nachtje in te slapen? Vast niet! Jullie zijn zelf kippenkoppen.

Wacht maar af, jullie rennen gillend over het hazenpad naar huis!’

‘Ik durf best in jouw huis te slapen.

Spoken bestaan niet en het hazenpad kiezen wij helemaal niet!’ roept Maarten.

‘We durven allemaal!’ joelen de jongens

‘Best, jullie mogen allemaal en de meisjes ook.

Onze zolder is ruim zat. Nemen jullie dan wel een slaapzak mee? Willen jullie dit weekend al?

Vraag het maar aan jullie ouders.’

De kinderen staan in clubjes bij elkaar.

Zij willen allemaal in het spookhuis logeren maar dan wel met elkaar.

Dat spookhuis willen zij wel eens zien.

‘We moeten het allemaal thuis vragen! Het wordt best spannend!’ schreeuwt Maarten.

Allegonda sneert: ‘vergeet jullie tandenborstel niet en jullie moeten ook een eigen handdoek meenemen. Misschien willen de bangerds onder jullie ook een zaklantaarn meenemen en je waakhond! En misschien een schattig pluchen knuffelbeertje?’

‘Als er geen spook is, zou jij willen dat jij niet meer op deze school zat.’ zegt Rinske hatelijk.

HOOFDSTUK 3

OMA PAST OP, MAAR WAT DOET ALLEGONDA?

Vrijdagmiddag staan er enkele ouders op het schoolplein.

Ze vragen Allegonda of het waar is dat de hele klas een nacht mag logeren.

‘Natuurlijk,’ zegt Allegonda: ‘het wordt reuze gezellig.’

Zij zegt niet dat zij wraak gaat nemen op haar onbenullige klasgenoten. Zij geeft de ouders haar adres en vertelt hen hoe zij er moeten komen.

‘O ja, dat is waar ook, mijn oma let op, mijn ouders zijn een weekend weg. Zij ontvangt jullie wel.’

Sommige ouders zijn tegen een logeerpartij maar anderen vinden het een leuk idee.

Zij weten niet dat oma hartstikke doof is en ook erg kippig, dat heeft Allegonda verzwegen.

Het is zaterdagmorgen als de eerste bezoekers komen.

Oma zit buiten op een bankje, zij begroet het bezoek.

Als de mensen iets tegen haar zeggen, antwoordt zij met 'ja,' of 'gezellig hoor! De kindertjes zullen veel plezier hebben. Zij slapen op de zolder, ik zal goed op ze passen.

Nou, breng jullie spullen maar boven, tot morgen!

Uiteindelijk logeren er negen kinderen in het spookhuis.

'Slaap jij ook op zolder of slaap jij in jouw eigen kamer?' vraagt Maarten 's avonds.

'Ik slaap niet bij jullie, dacht jij dat soms?

Jullie hebben mij aldoor gepest, ik moet er nog over denken.'

Zij heeft hele andere plannen, het komt haar goed uit dat oma er is.

Als haar klasgenootjes op zolder grinniken en giechelen, maakt zij alles gereed om hen flink bang te maken.

Oma ligt al sinds een uur of tien in bed, zij hoort of ziet niets.

'Zo,' denkt Allegonda: 'ik heb tien automatische lichtsakelaars, daar moet ik het mee doen.'

Zij stelt de schakelaars in en doet ze in de wandcontacten.

'Straks gaat het licht aan en uit en gaat beneden de tv aan. Ik zet alles aan wat maar herrie maakt, wat zullen zij bang worden! Papa's dvd speler gaat vanzelf aan, er zit een hele enge film in met veel lichteffect, ha, ha, ha!'

Allegonda sluit ook de oude grammofoon aan met operamuziek die zij langzaam wil laten afspelen. Zo krijgen de zangers hele enge lage stemmen. Daarna wacht zij in een hoek van de kamer tot al haar klasgenootjes slapen.

Allegonda zucht: 'alle automatische lichtschakelaars zijn haarfijn afgesteld, de show kan over enkele seconden beginnen. Er mag niets fout gaan.' Zij sluipt naar de zolder en gaat heel stilletjes naast Rinske op een slaapzak liggen.

Beneden start de tv, de dvd speler ook waarna de griezelfilm start. Allegonda hoort al geluid beneden.

'Nee niet doen!' gilt iemand.
'Ik krijg je wel te pakken!' zegt een ander.

Op zolder flitst het licht aan en gaat vanzelf weer uit.

Maarten schrikt wakker, hij kijkt met grote ogen in het donker en doet zijn zaklantaarn aan. Dan ziet hij Allegonda.

'Ik hoor stemmen beneden.' fluistert hij.
'Dat zijn de spoken, zij willen ons vermoorden.'
reageert Allegonda.

'Ik ga je vermoorden!' schreeuwt iemand op tv
Het geluid staat keihard.

Maarten gilt, hij duikt weg in zijn slaapzak. Beneden klinkt een heleboel gegil en een heleboel glasgerinkel.

De anderen worden ook wakker door de oorverdovende herrie.
Zij liggen trillend in hun slaapzak.
Het zolderlicht gaat weer aan en even later weer uit.
Het herhaald zich telkens en steeds sneller.

Nu gaat ook de grammofoon aan.
De operaplaat draait zeer langzaam.
Het is geen gezang wat de kinderen horen,
maar een soort trage housemuziek met enge
donkere trage stemmen.
Het lijkt meer op een brullende beer in nood.

Oma slaapt rustig door, die is immers doof.
Haar kamertje blijft donker.
Maar de kinderen huilen en zijn in paniek.
De wasmachine en de droger beginnen nu ook hun
programma.

De mixer en de stofzuiger en het elektrische mes zijn ook in werking. Het mes klappert op het aanrechtblad.

De kinderen beven, zij willen naar huis maar durven de zoldertrap niet af.

Niemand twijfelt nog, zij weten nu dat zij in een echt spookhuis overnachten. Ze vinden het allang niet leuk meer.

‘Daar is een raam,’ jammert Maarten: ‘laten wij naar buiten gaan.’

Het hele stel bekijkt wat de beste manier is om in de tuin te komen.

‘We kunnen alleen maar naar boven,’ klaagt Rinske: ‘ik ga echt het dak niet op en ik spring ook niet naar beneden

‘Nou ik wel,’ zegt Maarten: ‘ik klim naar boven hoor! Ik wacht boven wel tot het daglicht wordt dan slapen de spoken.’

Maarten voegt daad bij woord en klimt uit het dakraam.

Tot overmaat van ramp regent het opeens keihard. Er klinken ook donderklappen.

Maarten probeert grip te krijgen op het dak.

Maar het dak is glad, telkens glijdt Maarten terug op de smalle dakgoot.

‘Hou op, kom terug, straks val je nog!’ jammeren de kinderen bij het zolderraam.

Hun harten bonzen zo hard dat zij het in hun kelen voelen.

HOOFDSTUK 4 HUILENDE KINDEREN EN BRAND IN DE KEUKEN.

Maarten geeft niet op, hij zit liever met onweer op het dak dan in het griezelige spookhuis.

Eindelijk weet hij de schoorsteen te bereiken en houdt zich stevig vast.

'Kom ook!' schreeuwt hij: 'jullie moeten ook komen. Straks komen de spoken en dan vermoorden zij jullie. Hier zijn jullie veiliger!'

Pieter klautert huilend uit het zolderraam.

'Ik ga ook hoor, ik wil dit huis uit!' jammert hij.

Allegonda heeft plezier want haar klasgenootjes geloven allemaal dat zij in een spookhuis zijn.

In dat krakkemikkige huis waar alles verrot is.

Zij is nog niet van plan om beneden alles uit te zetten.

Zij hitst iedereen op om op het dak te gaan zitten.

De rest van de kinderen ziet daar niets in.

Zij huilen onophoudelijk.

In de keuken beweegt het elektrische mes in de richting van een elektrisch snoer.

Allegonda heeft geen verstand van elektrische snoeren en van leidingen in de muur die heel ouderwets zijn en gemakkelijk vlam kunnen vatten.

Het mes krast over het aanrecht.

Af en toe komt het iets omhoog en glijdt dan zingend verder...het is bijna bij het snoer.

'KRSST,' klinkt het opeens op het aanrecht.

Het snoer is doormidden en vonkt tegen de houten muur. De stroom gaat niet uit, de lichtmeter draait vrolijk door.

Oma staat beneden in de gang.
'Wat vreemd wat doet het licht raar, het floept aan en uit.
Nou zie ik helemaal niks meer, vervelend hoor!
Wat ruik ik nou weer?
Jandorie, Allegonda is eten aan het opbakken!
'STAAT ER IETS AAN TE BRANDEN
ALLEGONDA?
BEN JE EI AAN HET BAKKEN?
HET BRANDT AAN HOOR!' schreeuwt oma.

Allegonda rent naar beneden.
De meisjes gillen: 'nee niet doen, daar zijn de spoken!'

Oma staat in de gang. 'Haal die pan van het vuur!
Je ei is aangebrand.'
Allegonda schrikt als zij de keukendeur opent.
Er staat een keukenmuur in brand en het gordijn heeft zojuist vlam gevat.
Wanhopig probeert zij de brand te blussen maar dat lukt haar niet.
Zij heeft geen tijd te verliezen.
Ze denkt ineens aan haar klasgenootjes en oma die doof en zowat blind is.
Dan doet zij snel alle apparaten uit en grijpt oma's hand en sleurt haar de tuin in.
'Is er brand?' vraagt oma onthutst: 'o hemeltje de kindertjes zijn boven. Haal die kindertjes meisje!'

Allegonda rent naar boven en gilt: 'de spoken zijn weg, maar het huis staat in brand! Ga snel naar beneden en ren naar buiten, oma is er ook al.'
Rinske wijst naar het dak: 'maar zij dan? Pieter en Maarten zitten op het dak!'
'NU NAAR BENEDEN!' schreeuwt Allegonda tegen haar klasgenootjes: 'NAAR DE TUIN!'

Dan steekt zij haar hoofd uit het raam.
'WAAR ZITTEN JULLIE? ER IS BRAND
BENEDEN! KOM VAN HET DAK AF!'
'Ik durf niet jammert Pieter.
'Ik, k, ook niet.' stottert Maarten.
'JULLIE MOETEN, DIT HUIS STAAT IN BRAND!'
De jongens blijven naast de schoorsteen zitten.
'WILLEN JULLIE SOMS DOOD!' gilt Allegonda.
Er zit geen beweging in de jongens.
Er zit maar één ding op, Allegonda moet de jongens van het dak halen.
Zij klautert langs de dakpannen naar boven.

Beneden slaan de vlammen door het keukenraam.
Vette zwarte rooksierten zoeken hun weg naar de open lucht.
Het laat een vieze stank achter in de neuzen van de jongens.
'Kom snel van het dak af,' jammert Allegonda:
'straks is dit hele huis afgebrand.'

De jongens slaan hun benen naar één kant van het dak.
Allegonda denkt dat zij nu wel naar beneden zullen komen.
Maar de twee huilen: 'we zijn vreselijk bang voor die spoken!'

'Ik heb gelogen, dit is geen spookhuis!'

Allegonda die zelf bang voor de vlammen is laat zich weer in de dakgoot glijden. Zij klautert door het zolderraam naar binnen maar moet daar erg hoesten. Zij heeft het flink benauwd.

'JONGENS, uche, uche!' schreeuwt zij: 'BENEDEN STAAT ALLES IN BRAND> DE ZOLDER, uche, uche, ZAL SNEL AAN DE BEURT ZIJN! IK KOM NAAR BOVEN, uche, IK TREK JULLIE AAN JULLIE BENEN NAAR BENEDEN! HET KAN MIJ NIET SCHELEN OF JULLIE IN DE TUIN VALLEN!'

Nu komt er eindelijk beweging

in de jongens.

Zij laten de schoorsteen los en schuiven naar een gedeelte van het dak waar nog geen rook is.

'Nee jongens, dat gaat echt te langzaam!'

Allegonda klautert langs het dak in de richting van de jongens, daar grijpt zij hun benen.

Zij trekt er net zolang aan tot zij hun evenwicht verliezen.

Zij laat hen niet los en algauw staan zij in de dakgoot.

'Zien jullie die heg,' zegt Allegonda: 'daar springen wij in.'

Die heg breekt onze val, zodat wij niets breken.

Ik tel af en dan springen wij.'

'Ik heb hoogtevrees,' jammert Maarten: 'ik spring niet hoor!'

'Ben je gek Maarten? Daarnet zat jij boven op het dak! Denk je soms dat het leuk is als je verbrandt?'

Maarten twijfelt, hij werkt erg tegen.

'Je hebt straks alleen wat schrammen.' schreeuwt Allegonda paniekerig.

Zij telt af.

Opeens schreeuwt Maarten dat hij niet durft te springen.

Dan kraakt de dakgoot.

Het kan de kinderen niet langer dragen.

Het komt langzaam van de muur en breekt spontaan af.

De drie vallen naar beneden.

Twee van hen komen in de heg terecht en één op de harde grond.

De jongens krabbelen verdwaasd tussen de heg vandaan.

Zij schrikken als zij een heleboel gegil horen en Allegonda zien liggen.

De meisjes staan rondom haar.

Oma ziet niet dat het Allegonda is die daar ligt.

Het is te donker, zij ziet alleen iets als het fel verlicht is.

HOOFDSTUK 5 LOEIENDE SIRENES.

Rinske pakt haar mobile telefoon en belt voor de tweede maal met het alarmnummer.

‘Het spookhuis staat in brand en er is een meisje van het dak gevallen.’

De meldkamer reageert met: ‘je moet dit nummer niet bellen als je een flauwe grap wilt uithalen.

Daar zijn wij niet voor. Dit nummer is een alarmnummer!’

Rinske geeft snel haar telefoon aan oma want die kan uitleggen waar het huis staat.

Oma vertelt van het aangebrande ei, de brand en dat er een meisje van het dak is gevallen.

Zij vertelt ook hoe de brandweer moet rijden.

De kinderen staan allemaal naast oma.

‘Er komt zo hulp,’ troost zij: ‘niet bang zijn.’

In de verte klinkt het gegil van loeiende sirenes.

Even later weerkaatsen de zwaailichten tegen de bladeren hoog in de bomen.

Het duurt niet lang voor de brandweer, de politie en de ambulance met hun auto’s het hazenpad indraaien.

Er klinkt een hoop gekraak van afgebroken takken, want het hazenpad is niet breed.

De politiewagen komt als eerste met loeiende sirene aanrijden.

De brandweer volgt, die rollen snel de brandslangen uit. Het blussen gebeurt vrijwel meteen.

De mannen van de ambulance rennen de tuin in waar Allegonda ligt. Zij onderzoeken haar en leggen haar op de brancard, zij moet snel naar het ziekenhuis.

Als de ambulance wegrijdt huilt Maarten: 'h, het is allemaal mijn schuld.'

Ik durfde niet van het dak te springen.

Ik zeg altijd dat ik nergens bang voor ben, maar ik ben een lafbek.'

De andere kinderen zijn stil, zij zijn erg geschrokken.

De politie is in gesprek met oma, daarbij wordt hard gesproken want oma is doof.

Die vertelt weer van het gebakken ei dat vergeten was en dat daardoor de brand is ontstaan.

De politieman zegt: 'kinderen, het lijkt mij het beste als jullie de rest van de nacht in een hotel doorbrengen.'

Ik laat een politiebuisje komen om jullie op te halen. Jullie blijven in het hotel totdat jullie gehaald worden door jullie vader of moeder.'

Hij wendt zich naar oma.

‘Mevrouw? Hoe heet dat meisje dat gevallen is?’

‘Ik weet het niet,’ zegt oma: ‘ik kon haar niet zien.

Ik ben bijna blind weet u?’

Dan vraagt hij het de kinderen.

‘Hoe heet het meisje dat in de ambulance mee is
gegaan?’

‘Allegonda!’ roepen zij tegelijk.

Oma schrikt: ‘het is toch niet erg hè? Haar vader en
moeder komen zo terug. O, o wat een ellende!’

Als het politiebusje arriveert helpen de agenten oma
met instappen.

Alle kinderen zitten doodstil in het busje, zij denken
aan hun logeerpartij in het griezelige huis met die
spoken die zoveel lawaai maakten.

Zij trillen over hun hele lichaam.

Zij denken ook aan Allegonda die toch maar in haar
ééntje de jongens gered heeft.

Zij hebben er geen idee van dat het haar schuld
was dat er brand was ontstaan.

Zij had alle elektrische apparatuur tegelijk aangezet.

Er was een oude lichtmeter in het huis en oude met
stof beklede bedrading. En ja, het mes dat zomaar
door de stroomdraad heen sneed.

Dat kon niet anders dan fout gaan.

Het busje stopt voor het hotel, de kinderen worden
naar binnen gebracht.

HOOFDSTUK 6 TOCH EEN HEKS.

Het is alweer een tijdje geleden dat de schoolkinderen in het spookhuis gelogeed hadden.

Allegonda is weer uit het ziekenhuis en wordt door haar vader naar school gebracht.

Alle kinderen kijken naar haar als hij haar met een rolstoel de school inrijdt.

Zij plagen haar niet langer en zijn erg benieuwd of er nog in het spookhuis gewoond kan worden.

‘Luister goed allemaal,’ zucht Allegonda: ‘ik had jullie vreselijk bang gemaakt. Er bestaat helemaal geen spookhuis. Ik heb alles veroorzaakt, alle herrie.

Ik was boos omdat jullie niet wilden geloven dat ik een heks ben.

Die herrie kwam van alle elektrische dingen die ik had aangezet.

De tv, de dvd speler, de wasmachine en de wasdroger en het mes.

De stofzuiger en de oude grammofoon, alles werd uit en aan gezet door lichtschakelaars.

Oma zou er toch niets van merken, zij is erg kippig en bijna doof.

Toen stond opeens de keuken in lichterlaaie en Maarten durfde niet van het dak af.

Ik heb er erg veel spijt van.

Mijn vader en moeder zitten nou zonder huis.

Zij waren bezig met de verbouwing en door mij bestaat ons huis niet meer. Ik kan wel janken!’

‘Heksen kunnen toveren.’ zegt Maarten droog.

'Ons huis terugtoveren kan ik niet.' jammert Allegonda.

'Zeg nou maar dat jij niet toveren kunt en je bent ook geen heks!' snauwt Maarten.

'Toch wel, je zult het wel zien.'

Haar klasgenootjes lachen: 'ja sorry hoor, maar dat kan er bij ons ook' niet in.

De meester deelt de rekenschriften uit.

'Zeg Maarten kom eens hier?'

Alle kinderen kijken naar Maarten.

Die loopt gedwee naar de meester.

'Ik dacht dat jij je sommen had gemaakt.

Heb jij zelf een nieuw schrift uit de kast gepakt?

Had jij soms gekladderd in je oude schrift?

Waar is dat schrift? Heb je het weggegooid?'

'Maar, maar, maar...'

'Hij had mijn sommen gestolen.' zegt Allegonda

plots: 'en daarom staat nu alles in mijn schrift.

Ook de sommen die ik helemaal niet gemaakt heb.'

De meester kijkt naar Allegonda, hij pakt haar schrift van haar tafeltje.

Lachend slaat hij een bladzijde om.

Dan ziet hij tot zijn schrik het kladderhandschrift van Maarten.

'Kijk goed in het schrift meester,' zegt Allegonda:

'ik doe dit voor de allerlaatste keer.'

Terwijl de meester Maarten's sommen narekent verdwijnen zij plots uit Allegonda's schrift.

'Nou moe!' roept de meester verbaasd.

'Maarten's sommen staan weer in zijn eigen schrift.' lacht Allegonda.

Nu kijkt de meester in het schrift dat zojuist leeg was.

Heel langzaam worden Maarten's sommen weer zichtbaar. Alle foute sommen.

'Pfft,' puft de meester: 'jij bent een heuse toverheks Allegonda. Ik zal jou nooit meer uitlachen. Ik dacht echt dat jij teveel fantasie had.

Ik geef Maarten wel een andere plaats.'

'Dat hoeft niet van mij,' zegt Allegonda: 'hij mag niet meer afkijken.

Ik zal hem na schooltijd leren rekenen want volgens mij leert hij het anders nooit.

Hij denkt dat hij niets hoeft te leren maar sommen zijn belangrijk. Hij moet toch zijn spaargeld kunnen tellen?'

Alle kinderen lachen.

Als de pauze begint, drommen de kinderen om Allegonda.

Zij vinden haar reuze interessant nu ze weten dat zij een heks is.

EINDE.